

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/353/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1710214625
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1710214625.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu: JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Branislava Krála v právnej veci navrhovateľa: N. L. Y., B. XX.XX.XXXX, X. Z. D.. Č.. XX, X., zastúpený advokátom: JUDr. Peter Arendacký, Čapkova ul. č. 2, Bratislava, proti odporcom: 1/ J.Š. T., B. XX.XX.XXXX, X. X. D.. Č.. X, X., zastúpený advokátom: Mgr. Oliver Krist, Kýčerského ul. č. 7, Bratislava, 2/ Štrkopiesky Hrubá Borša s.r.o., Majer - Malá Borša, Hrubá Borša, IČO: 35 938 064, zastúpený advokátkou: JUDr. Soňa Vihová, Námestie Martina Benku č. 5, Bratislava, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 03. júna 2015, č. k. 8C 363/2010 - 414, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa po pripustení zmeny petitu na pojednávaní dňa 13. 05. 2015 domáhal určenia, že nehnuteľnosti zapísané na Liste vlastníctva č. XXX, katastrálne územie V. X., vedenom na Katastrálnom úrade v Bratislave, Správe katastra Senec ako parc. č. XXX/X, orná pôda o výmere XX.XXX m2, parc. č. XXX/X, orná pôda o výmere X.XXX m2, na Liste vlastníctva č. XXX, katastrálne územie W. L. J., vedenom na Okresnom úrade Senec, katastrálny odbor ako parc. č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere X.XXX m2, parc. č. XXX/X, orná pôda o výmere XX.XXX m2 a parc. č. XXX/X, orná pôda o výmere XX.XXX m2, ako aj nehnuteľnosti zapísané na Liste vlastníctva č. XXX, katastrálne územie V. X., vedenom na Katastrálnom úrade v Bratislave, Správa katastra Senec ako parc. č. XXX/X, orná pôda o výmere XXX.XXX m2, parc. č. XXX/XX, orná pôda o výmere XX.XXX m2, parc. č. XXX/X, ostatné plochy o výmere XX.XXX m2, zastavané plochy na nádvoria o výmere XXX m2, parc. č. XXX/X, orná pôda o výmere XX. XXX m2, parc. č. XXX/X, orná pôda o výmere X.XXX T.X, parc. č. XXX/XX, ostatné plochy o výmere XX. XXX m2, parc. č. XXX/XX, orná pôda o výmere XX. XXX m2, na LV č. XXX, katastrálne územie V. X., vedenom na Okresnom úrade Senec, katastrálny odbor ako parc. č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere X. XXX m2, parc. č. XXX/X, ostatné plochy o výmere X. XXX m2, patria do dedičstva po Y. H. Y., B. XX.XX.XXXX, G. Č.. XXXXXX/XXX a zomrelom dňa XX.XX.XXXX, naposledy bytom V. X. č. XXX. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 28, § 34, § 35 ods. 1, 2, 3, § 37 ods. 1, 2, 3, § 39, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, 2, § 46 ods. 1, 2, § 126 ods. 1, § 133 ods. 2, § 460, § 489, § 490, § 493, § 494, § 588 Občianskeho zákonníka a ust. § 80 písm. c), § 179 O. s. p., § 4 ods. 1, 2, 3, § 5 ods. 1, § 28, § 30 ods. 4, § 31 ods. 1, 2 zák. č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a vecne nedôvodnosťou podaného návrhu, keď síce na jednej strane dospel k záveru o preukázaní naliehavého právneho záujmu navrhovateľa na požadovanom určení, na druhej strane však pre zodpovedanie otázky, či dané nehnuteľnosti patria do dedičstva po Y. H. Y., posudzoval predbežnú otázku absolútnej neplatnosti kúpno - predajnej zmluvy zo dňa 31.08.1998 (navrhovateľom nesprávne uvádzaný dátum 02. 09. 1998), ktorú uzavreli Y. H. Y. ako predávajúci a J. T. ml., (odporca 1/), zastúpený rodičmi ako zákonnými zástupcami ako kupujúci a ktorej absolútnu neplatnosť navrhovateľ

namietal a dospel k záveru, že absolútne neplatná nie je, z dôvodu ktorého špecifikované nehnuteľnosti do dedičstva po Y. H. Y. nepatria. Uviedol, že z kúpnej zmluvy uzavretej medzi Y. H. Y. ako predávajúcim a maloletým J. T. T. ako kupujúcim v tom čase zastúpeným zákonnými zástupcami, rodičmi J. T. U. H. N. C. zistil, že predmetom prevodu boli nehnuteľnosti, ktoré vznikli na základe geometrického plánu č. XXX XXX XX-XXX XX zo dňa XX. XX. XXXX - parc. č. XXX/X, orná pôda o výmere XXX. XXX m2, parc. č. XXX/X, zastavaná plocha o výmere X. XXX m2, parc. č. XXX/X, orná pôda o výmere XX. XXX m2, parc. č. XXX/X, orná pôda o výmere XX. XXX m2, parc. č. XXX/X, zastavaná plocha o výmere X. XXX m2 a parcela č. XXX/X, orná pôda o výmere XX. XXX m2 s tým, že predmetom prevodu boli aj nehnuteľnosti parc. č. XXX, orná pôda o výmere XXX. XXX m2, pričom pôvodná pozemkovoknižná parcela je zapísaná v pozemkovoknižnej vložke č. XX, katastrálne územie V. X. ako parc. č. XXX-X, orná pôda o výmere XXX. XXX m2, ktoré predal predávajúci kupujúcemu maloletému J. T. za dohodnutú kúpnu cenu X. XXX. XXX,-Sk. Poukázal na skutočnosť, že zo splnomocnenia zo dňa 23. 02. 1998 vyplýva, že účastníci Y. H. Y., J. T. H. N. C. ako účastníci kúpnopredajnej zmluvy zo dňa XX. XX. XXXX, ktorá je evidovaná na OÚ Odbore katastrálnom v Senci pod sp. zn. P.-XXX/XX, splnomocnili JUDr. Vladimíra Vága, advokáta, na zastupovanie vo všetkých právnych úkonoch, na podanie zmluvy, prevzatie zmluvy, vzdanie sa opravného prostriedku voči rozhodnutiu o vklade vlastníckeho práva vydaného príslušným Obvodným úradom vo veci danej kúpnopredajnej zmluvy s tým, že z návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností evidovaného pod P.-XXX/XX, ktorý bol podaný dňa 26. 01. 1999 vyplýva, že Y. H. Y. H. J. T. T. zastúpený J. T. U. H. N. C. ako zákonnými zástupcami maloletého navrhli, aby OÚ - odbor katastrálny v Senci rozhodol o vklade vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam do katastra, pričom návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra podpísali Y. H. Y. a za maloletého J. T., jeho otec J. T. U. H. N. C. ako jeho zákonní zástupcovia. Uviedol, že z kúpnej zmluvy uzavretej medzi predávajúcim J. T. a kupujúcim spoločnosťou AGRO - GAZON, s.r.o. dňa 08. 11. 2007 zistil, že predmetom prevodu boli nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. úz. V. X., okres U., obec V. X., zapísané na LV č. XXX, a to parc. č. XXX/X, o výmere XXX. XXX m2, orná pôda, parc. č. XXX/X o výmere XX. XXX m2, ostatné plochy, parc. č. XXX/X, o výmere XXX m2 zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXX/X o výmere XX. XXX m2, orná pôda, parc. č. XXX/X o výmere X. XXX m2, orná pôda, parc. č. XXX/XX o výmere XX. XXX m2, ostatné plochy a parc. č. XXX/XX o výmere XX. XXX m2, orná pôda, pričom vklad v prospech kupujúceho bol povolený dňa 19. 11. 2007 pod č. P.- XXXX/XXXX. Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že z kúpnej zmluvy uzavretej medzi predávajúcou spoločnosťou AGRO-GAZON, s.r.o. a kupujúcim spoločnosťou Štrkopiesky Hrubá Borša s.r.o. dňa 15.10.2009 zistil, že predmetom prevodu boli nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. úz. V. X., okres U., obec V. X., zapísané na LV č. XXX, a to parc. č. XXX/X o výmere XXX. XXX m2, orná pôda, parc. č. XXX/X, o výmere XX. XXX m2 ostatné plochy, parc. č. XXX/X o výmere XXX m2, zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXX/X o výmere XX. XXX m2, orná pôda, parc. č. XXX/X o výmere X. XXX m2, orná pôda, parc. č. XXX/XX o výmere XX. XXX m2, ostatné plochy a parc. č. XXX/XX o výmere XX. XXX m2, orná pôda, keď Správa katastra Senec rozhodla o povolení vkladu v prospech kupujúceho pod č. P. - XXXX/XX dňa 23. 10. 2009. Uviedol, že z rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Senci zo dňa 19. 12. 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 31. 12. 2007 vyplýva, že odňal poľnohospodársku pôdu natrvalo pre skládku štrkopieskov na pozemku o výmere XX, XXXX ha nasledovne: kat. úz. V. X. parc. č. XXX/X, druh pozemku orná pôda o výmere XX, XXXX ha, objekt: skládka štrkopieskov s tým, že rozsah a hranice trvalého odňatia sú zakreslené na geometrickom pláne č. XX/XXXX, vyhotoveného Y. T. dňa XX. XX. XXXX, úradne overeného Katastrálnym úradom v Bratislave, Správou katastra Senec dňa 17. 08. 2007 pod č. XXXX/XX, pričom z návrhu na schválenie právneho úkonu za maloletého J. T. T. doručeného na Okresný súd Bratislava I dňa 24. 09. 1998, vedenom pod sp. zn. 17Nc56/98 zistil, že v uvedenom návrhu maloletý uviedol, že dňa 31. 08. 1998 nadobudol nehnuteľnosti, a to konkrétne parc. č. XXX/X, orná pôda o výmere XXX. XXX m2, parc. č. XXX/X, zastavaná plocha o výmere X. XXX m2, parc. č. XXX/X, orná pôda o výmere XX. XXX m2, parc. č. XXX/X, orná pôda o výmere XX. XXX m2, parc. č. XXX/X, zastavaná plocha o výmere X. XXX m2 a parc. č. XXX/X, orná pôda o výmere XX. XXX m2, ktoré boli vytvorené na základe geometrického plánu č. XXX XXX XX-XXX/XX zo dňa XX. XX. XXXX a zároveň nadobudol pozemkovú nehnuteľnosť, a to parc. č. XXX, orná pôda, o výmere XXX. XXX m2 v celosti a v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 17Nc56/98 navrhovateľ žiadal schváliť právny úkon maloletého J. T. T., podpis kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 31. 08. 1998, ohľadom nehnuteľností uvedených v čl. I a čl. II., ktorý v jeho mene urobili jeho zákonní zástupcovia s tým, že v spise sp. zn. 17Nc/56/98 sa nachádza aj kúpna zmluva, ktorú uzavrel Y. H. Y. a maloletý J. T., zastúpený zákonnými zástupcami, pričom v čl. I zmluvy je konštatované, že predávajúci je vlastníkom pozemkových nehnuteľností, a to parc. č. XXX, orná pôda o výmere XXX. XXX m2 parc. č. XXX, orná pôda o výmere XX.XXX m2, parc. č. XXX, orná pôda o výmere X. XXX m2, zapísané na LV č. XXX, katastrálne územie V. X. a zároveň je v nej uvedené, že predávajúci

je vlastníkom pozemkovej nehnuteľnosti, parc. č. XXX, orná pôda o výmere XXX. XXX m², keď pôvodná pozemkovoknižná parcela je zapísaná v pozemkovoknižnej vložke č. XX, kat. územie V. X. ako parcela XXX - X, orná pôda o výmere XXX. XXX m². Poukázal na skutočnosť, že danú nehnuteľnosť nadobudol predávajúci rozhodnutím OÚ - odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva v Senci zo dňa 19. 07. 1998 s tým, že v čl. II. zmluvy je uvedené, že ohľadom týchto nehnuteľností bol vypracovaný geometrický plán č. XXX XXX XX-XXX XX zo dňa XX. XX. XXXX, na základe ktorého vznikli o. i. meraním aj novovytvorené pozemkové nehnuteľnosti, a to parc. č. XXX/X, orná pôda o výmere XXX. XXX m², parc. č. XXX/X, zastavaná plocha o výmere X. XXX m², parc. č. XXX/X, orná pôda o výmere XX. XXX m², parc. č. XXX/X, orná pôda o výmere XX. XXX T.X, parc. č. XXX/X, zastavaná plocha o výmere X. XXX m², a parcela č. XXX/X, orná pôda o výmere XX. XXX m² a z čl. III kúpnej zmluvy vyplýva, že v ďalšom pokračovaní tohto právneho úkonu predávajúci celý svoj podiel na nehnuteľnostiach v čl. I. a v čl. II. predáva a odovzdáva kupujúcemu maloletému J. T. T.. za dohodnutú kúpnu cenu 3. 035 564,- Sk a kupujúci v zastúpení svojimi rodičmi tieto nehnuteľnosti za túto kúpnu cenu kupuje a do svojho vlastníctva v celosti preberá. Uviedol, že zo spisu sp. zn. 17Nc/56/98 ďalej vyplýva, že pojednávanie v predmetnej veci sa konalo dňa 09. 12. 1998, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorým súd schválil právny úkon rodičov maloletého J. T., B.. XX. XX. XXXX, prejavenej pri uzavretí kúpnopredajnej zmluvy, na základe ktorej odkúpi maloletý pozemkové nehnuteľnosti v kat. úz. V.Á. X., okres U., a to vzniknutých podľa nového geometrického plánu č. XXX XXX XX-XXX XX zo dňa XX. XX. XXXX, t.j. parc. č. XXX/X, orná pôda, parc. č. XXX/X, zastavaná plocha - cesta, parc. č. XXX/X - orná pôda, parc. č. XXX/X, orná pôda, parc. č. XXX/X, zastavané plochy - cesta a parc. č. XXX/X - orná pôda s tým, že v zápisnici je priamo v rozsudku preškrtnuté: zapísané na LV č. XXX, a to parc. č. XXX, orná pôda, parc. č. XXX, orná pôda a parc. č. XXX, orná pôda a v písomnom vyhotovení rozsudku absentujú tieto parcely (preškrtnuté v rámci vyhláseného rozsudku) pri prvopisovom vyhotovení, keď rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 09.01.1999. K argumentácii navrhovateľa, že nakoľko zo znenia čl. IV. kúpnej zmluvy je nepochybné, že nejde o originál kúpnej zmluvy podpísanej jej účastníkmi dňa 02. 09. 1998 (správne 31.08.1998), keďže týmto nemohlo byť známe, aký obsah bude mať list Okresného úradu v Senci č. j. XXX/XXXX zo dňa XX. XX. XXXX ohľadne zaradenia predávaných pozemkov do BPEJ a pôvodná prvá strana kúpnej zmluvy bola vymenená a nahradená novou stranou, čo má za následok, že nejde o kúpnu zmluvu, ktorá by bola na jednej listine a nevyjadruje vôľu účastníkov zmluvy, pričom jej obsah nie je zhodný s obsahom kúpnej zmluvy, ktorú podpísali Y. H. Y. a J.H. T. T.. v zastúpení zákonnými zástupcami - rodičmi J. T. H. N. C. dňa XX. XX. XXXX (správne 31.08.1998) súd prvého stupňa uviedol, že ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka taxatívne vymedzuje tri prípady, kedy je právny úkon absolútne neplatný, pričom uvedený výpočet nemožno žiadnym spôsobom výkladom rozširovať, t.j. absolútne neplatným môže byť len právny úkon, ktorý svojím obsahom (nie teda formou) alebo účelom odporuje zákonu, taký právny úkon, ktorý zákon obchádza alebo ktorý sa prieči dobrým mravom s tým, že právny úkon je svojím obsahom v rozpore so zákonom vtedy, ak práva a povinnosti, ktoré tvoria jeho obsah, nie sú v súlade s právnym predpisom kogentnej povahy a rozpor so zákonom znamená nielen rozpor s Občianskym zákonníkom, ale so všetkými predpismi kogentnej povahy, ktoré majú právnu silu zákona. Uviedol, že predpismi, ktorých porušenie má za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, sú najmä všetky zákonné normy, ktoré obmedzujú zmluvnú vôľnosť účastníkov, v súčasnosti najmä tzv. blokačné ustanovenia v reštitučných a privatizačných zákonoch a svojím účelom bude právny úkon v rozpore so zákonom za predpokladu, že zákon právny úkon dovoľuje len za určitým presne stanoveným účelom, avšak daný právny úkon sleduje úplne iný cieľ a napokon, právny úkon svojím obsahom alebo účelom obchádza zákon vtedy, ak síce nie je v priamom rozpore so zákonom, ale v jeho dôsledkoch vedie k tomu, že právny predpis nie je dodržaný (viď. napr. R 23/2014). Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ nešpecifikoval, pod ktorý z uvedených dôvodov absolútnej neplatnosti podraduje svoj prípad s tým, že prvý dôvod neplatnosti, teda povinnosť predávajúceho previesť vlastnícke právo k v zmluve špecifikovaným nehnuteľnostiam na kupujúceho a povinnosť kupujúceho zaplatiť za ne dohodnutú kúpnu cenu, tak ako aj právo kupujúceho nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a právo predávajúceho, aby mu kupujúci v dohodnutej lehote vyplatil kúpnu cenu, posúdil ako celkom štandardný obsah právneho úkonu kúpnej zmluvy, nakoľko práva a povinnosti, vyplývajúce účastníkom z predmetnej kúpnej zmluvy neporušujú žiadne právne predpisy kogentnej povahy, resp. navrhovateľ žiadne zákonné obmedzenie nakladania so špecifikovanými nehnuteľnosťami neuviedol s tým, že zákon tiež neurčuje povinnosť prevádzať nehnuteľnosti iba za určitým presne špecifikovaným účelom, preto nemôže byť predmetná kúpna zmluva svojím účelom v rozpore so zákonom. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že navrhovateľ netvrdil a nepoukázal na žiadne dôkazy, z ktorých by vyplývalo, že predmetná kúpna zmluva je zastretým právnym úkonom a vo svojich dôsledkoch vedie k nedodržaniu zákona a k otázke dobrých mravov uviedol, že ani navrhovateľ nepoprel vôľu

Y.. H. Y.V. predať v zmluve špecifikované nehnuteľnosti odporcovi 1/, ku dňu uzavretia kúpnej zmluvy maloletému, nepoprel vôľu odporcu 1/, zastúpeného rodičmi, predmetné nehnuteľnosti od Y.. Y. kúpiť a vôľu oboch účastníkov previesť vlastníctvo k nim za kúpnu cenu vo výške 3 035 564,- Sk, ktoré podstatné náležitosti sú zhodné tak v zavkladovanej, ako aj v „pôvodnej“ kúpnej zmluve, t.j. v jej verzii pred „prepracovaním“. Uviedol, že navrhovateľ nepoprel tvrdenie odporcu 1/, že k doplneniu zmluvy došlo v súlade s vôľou oboch účastníkov kúpnej zmluvy, keď potreba doplnenia štátneho občianstva a určenia BPEJ vyplynula z novoprijatej legislatívy, ktorá nadobudla účinnosť počas súdneho konania o schválenie právneho úkonu maloletého s tým, že „prepracovaním“ kúpnej zmluvy sa žiadnym spôsobom nemenili práva a povinnosti jej účastníkov, keď boli doplnené iba údaje o štátnom občianstve účastníkov a údaje ohľadne zaradenia predávaných pozemkov do BPEJ, ktoré však tiež nemali žiaden vplyv na vzájomné práva a povinnosti účastníkov kúpnej zmluvy, keď uvedenie BPEJ si vyžadovala vtedajšia právna úprava len na účely daňové a toto bolo určené Okresným úradom, odborom pozemkovým, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva v Senci, teda vôľa účastníkov na jeho určenie nemala žiaden vplyv. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa ani formálne nepovažoval nesprávne doplnenú kúpnu zmluvu za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi, keďže napriek tomu, že došlo k formálnemu pochybeniu pri jej dopĺňaní, jej obsah sa nezmenil, t.j. nedošlo k zmene práv a povinností zmluvných strán a nebol preukázaný, ba dokonca ani tvrdný, zlý úmysel niektorého z účastníkov takto zmenenej zmluvy. Uviedol, že v žiadnom prípade nemôže považovať so všeobecnými morálnymi pravidlami spoločnosti súladný výklad, kedy by za absolútne neplatnú bola vyhlásená zmluva medzi účastníkmi, ktorých vôľa bola nepochybne daná, výhradne pre procesné pochybenie v dopĺňaní takejto zmluvy a poukázal na judikát Ústavného súdu ČR I ÚS 625/03, v zmysle ktorého „základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné oba výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť len výnimkou, nie zásadou. Tento výkladový argument má charakter všeobecného princípu právneho. Nie je ústavne konformný a je v rozpore s princípmi právneho štátu vyvierajúcimi z čl. 1 Ústavy taká prax, kedy všeobecné súdy preferujú opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy nezakladá. Pri výklade právnych úkonov je nepísaným právnym pravidlom tiež predpoklad, podľa ktorého žiadny normotvorca nezamýšľa dať ním tvorenému aktu absurdné alebo nerozumné dôsledky. Ak teda výklad zmlúv vedie z pohľadu strán touto zmluvou viazaných k absurdným výsledkom, je treba sa mu vyhnúť inou aplikáciou príslušného ustanovenia.“ s tým, že s uvedeným sa stotožnil aj Ústavný súd SR v náleze sp. zn. I ÚS 242/07 zo dňa 03. 07. 2008, ktorý rovnako favorizuje výklad platnosti zmlúv a preto dospel súd prvého stupňa k záveru, že predmetnú zmluvu je nutné považovať za platnú, keďže takýto výklad jednak lepšie zohľadňuje povahu súkromného práva a zmluvnú autonómiu a po druhé považovať formálne pochybenie nemajúce dopad na skutočné práva a povinnosti zmluvných strán za konanie v rozpore s dobrými mravmi by bol prehnane formalistický výkladom, vedúcim k absurdným záverom, a to i s prihliadnutím na skutočnosť, že dobré mravy boli ako neprávny inštitút včlenené do právneho poriadku práve za účelom zmiernenia tvrdosti zákona. K námietke navrhovateľa, týkajúcej sa technickej jednoty zmluvy sa odvolal na doterajšiu ustálenú judikatúru, napr. rozsudok NS SR zo dňa 18. 01. 2011, sp. zn. 3 Sžo 64/2010, v ktorom Najvyšší súd uviedol: „Podľa publikovaného stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Cpj 33/01 zo dňa 03. 10. 2001 (uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 69/2001), zmluva o prevode nehnuteľnosti musí byť uzavretá v písomnej forme, pričom prejavy vôle účastníkov, vrátane ich podpisov, musia byť na tej istej listine (§ 46 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka); pokiaľ takúto zmluvu, vrátane jej nedielných príloh, tvorí viac ako jeden list, musia byť všetky tieto jednotlivé hárky pevne spojené (zošité) tak, aby tvorili technickú jednotu listiny, a to už pred jej podpísaním s tým, že zmluva tvorí technickú jednotu listiny, ak jej jednotlivé listy obsahujúce podstatné náležitosti sú pevným spôsobom zviazané. Právnu otázku - technickú jednotu zmluvy o prevode nehnuteľnosti ako právneho úkonu uzavretého podľa Občianskeho zákonníka, odvolací súd nehodnotí ako podmienku platnosti zmluvy ale ako nedostatok, na odstránenie ktorého musí byť účastník správneho konania vyzvaný príslušným orgánom katastra. Podmienky platnosti zmluvy o prevode nehnuteľnosti ustanovuje hmotnoprávny predpis (Občiansky zákonník), a nie katastrálny zákon, ako právny predpis správneho práva, z ktorého sa v danom prípade aplikujú procesné ustanovenia týkajúce sa katastrálneho konania. Technickú jednotu zmluvy o prevode nehnuteľnosti (a príloh predkladaných podľa katastrálneho zákona) možno považovať iba za správou katastra žiadanú formu predkladania návrhov na vklad a ich príloh do katastra nehnuteľností. S touto formou predkladania návrhov na vklad a príloh sa odvolací súd stotožňuje. Existencia prípadných nedostatkov v technickej jednote listiny je však zákonným dôvodom na prerušenie katastrálneho konania podľa § 31a písm. c/

katastrálneho zákona, za účelom vyzvania účastníka správneho konania na odstránenie väd návrhu na vklad. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 3 SŽ-o-KS 55/2006)“ s tým, že ak teda skutočne došlo k porušeniu technickej jednoty kúpnej zmluvy, takéto konanie stále nezakladalo neplatnosť kúpnej zmluvy, ale iba povinnosť správneho orgánu vyzvať účastníkov na odstránenie väd návrhu na vklad a zároveň súd prvého stupňa uviedol, že či k takejto výzve zo strany Okresného úradu, katastrálneho odboru aj reálne došlo alebo nie, má pre posúdenie absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy nulový význam, keďže prípadné nesplnenie povinnosti správnym orgánom (v tomto prípade Okresným úradom katastrálnym odborom Senec) nesmie byť v právnom štáte na ťarchu iným subjektom práva, ktorí dané pochybenie nezavinili. K namietaným obsahovým rozporom navrhovateľom medzi zavkladovanou zmluvou a zmluvou predloženou Okresnému súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 17Nc 56/98 na schválenie právneho úkonu maloletého a tiež rozpor medzi skutočnou vôľou účastníkov a prejavom vôle vyjadreným v zmluve, keď napriek tomu, že vôľou zmluvných strán bolo previesť iba novovytvorené parcely, definované v čl. II zmluvy, v pôvodnej zmluve predloženej súdu na schválenie úkonu maloletého, boli ako predmet prevodu vymedzené všetky nehnuteľnosti vymedzené v čl. I a čl. II zmluvy, súd prvého stupňa uviedol, že síce v textácii oboch zmlúv skutočne došlo k rozdielnostiam, avšak z čl. III zmluvy predloženej súdu na schválenie právneho úkonu maloletého vyplýva, že predávajúci predáva kupujúcemu celý svoj podiel na nehnuteľnostiach uvedených v čl. I a čl. II. zmluvy, pričom pri použití logického a systematického výkladu bude zrejmé, že predávajúci predáva kupujúcemu len tie nehnuteľnosti vymedzené v čl. I a čl. II zmluvy, ktoré budú v momente nadobudnutia vlastníckeho práva kupujúceho k danej nehnuteľnosti existovať tak, ako sú tieto vymedzené v zmluve. Poukázal na skutočnosť, že pôvodné nehnuteľnosti parc. č. XXX, orná pôda vo výmere XXX. XXX m², parc. č. XXX, orná pôda vo výmere XX. XXX m², parc. č. XXX, orná pôda vo výmere X. XXX m², boli v čl. I kúpnej zmluvy vymedzené nielen číslom parcely, ale aj ich výmerou a nakoľko spolu s vkladom vlastníckeho práva k prevádzaným nehnuteľnostiam, došlo zároveň k zápisu nového geometrického plánu č. XXX XXX XX-XXX XX zo dňa XX. XX. XXXX, vypracovaného spoločnosťou GEODET konzorcium, Galanta, ktorým boli predmetné nehnuteľnosti rozdelené, je zrejmé, že dané nehnuteľnosti parc. č. XXX, parc. č. XXX a parc. č. XXX, odo dňa vzniku vlastníckeho práva kupujúceho k prevádzaným nehnuteľnostiam ďalej neexistovali, pretože sa oddelením nových nehnuteľností zmenila ich výmera s tým, že takú interpretáciu zmluvy, ktorá by za predmet kúpy považovala nehnuteľnosť, ktorá síce ku dňu uzavretia zmluvy existuje, ale najneskôr v momente vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v zmluve uvedeným zanikne, je nutné ako vedúcu k absurdným dôsledkom odmietnuť a ustáľil, že predmetom kúpnej zmluvy boli len tie nehnuteľnosti, vymedzené v čl. I. a čl. II. zmluvy, ktoré v momente vzniku vlastníckeho práva kupujúceho k danej existovali tak, ako sú tieto vymedzené v zmluve, pričom ide o novovytvorené pozemkové nehnuteľnosti, ktoré vznikli na základe nového geometrického plánu č. XXX XXX XX-XXX XX zo dňa XX. XX. XXXX, vypracovaného spoločnosťou GEODET konzorcium, Galanta, keď takto vymedzený predmet prevodu vlastníctva je totožný vo všetkých troch „verziách“ zmluvy. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že uvedenú interpretáciu podporuje aj systematické členenie zmluvy, kedy v prípade, ak by mali byť prevedené pôvodné nehnuteľnosti parc. č. XXX, parc. č. XXX a parc. č. XXX ako celok, by celý článok II. zmluvy predloženej súdu na schválenie právneho úkonu maloletého stratil svoj zmysel, rovnako ako by zmysel stratilo samotné delenie pôvodných nehnuteľností a vznik nových parciel na základe nového geometrického plánu č. XXX XXX XX-XXX XX zo dňa XX. XX. XXXX s tým, že aj Okresný súd Bratislava I v konaní o schválenie úkonu maloletého vedenom pod sp. zn. 17Nc/56/98 vymedzil predmet zmluvy ako nehnuteľnosti novovzniknuté s tým, že súd schválil právny úkon, ktorý urobil zákonný zástupca len v tom prípade, že tento je v záujme maloletého a preto je nepredstaviteľné, ak by v záujme maloletého bolo uzavretie neurčitej a teda tiež absolútne neplatnej zmluvy, nakoľko účelom akéhokoľvek právneho úkonu je vznik, zmena alebo zánik práv a povinností v ňom špecifikovaných, k čomu ale pri paktach nedôjde a absolútne neplatné právne úkony nikdy nemôžu naplniť svoj účel a iba zvyšujú právnu neistotu, čo nemôže byť v záujme ktoréhokoľvek účastníka. Poukázal na skutočnosť, že ani správny orgán v konaní o vklade do katastra nezistil neurčitosť kúpnej zmluvy s tým, že podľa ustanovenia § 31 ods. 1 katastrálneho zákona mal povinnosť určiť zmluvu skúmať. Nestotožnil sa s tvrdením navrhovateľa, že Okresný súd Bratislava I neschválil právny úkon v rozsahu všetkých prevádzaných nehnuteľností, čo zakladá absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy, nakoľko z výroku rozsudku v konaní vedenom pod sp. zn. 17Nc 56/98 vyplýva, že súd schvaľuje právny úkon rodičov maloletého J. T., B.. XX. XX. XXXX, prejavovaný pri uzavretí kúpnopredajnej zmluvy, na základe ktorej odkúpi maloletý pozemkové nehnuteľnosti v kat. úz. V. X., okres U., a to vzniknutých podľa nového geometrického plánu č. XXX XXX XX-XXX XX zo dňa XX. XX. XXXX, t.j. parc. č. XXX/X, orná pôda, parc. č. XXX/X, zastavaná plocha - cesta, parc. č. XXX/X, orná pôda, parc. č. XXX/X, orná pôda, parc. č. XXX/X, zastavané plochy - cesta a parc. č. XXX/X - orná pôda s tým, že pokiaľ aj v rozsudku

nebola ako schválená uvedená nehnuteľnosť parc. č. XXX - orná pôda, neznamená to, že súd právny úkon v tejto časti neschválil alebo o ňom nerozhodol, keďže súd v konaní o schválenie právneho úkonu maloletého nemá právomoc vyberať časti právneho úkonu, ktoré schváli a časti, ktoré neschváli. Uviedol, že jedným zo základných princípov aplikovaných v súkromnom práve je autonómia vôle zmluvných strán (§ 493 Občianskeho zákonníka), podľa ktorého záväzkový vzťah nemožno meniť bez súhlasu jeho strán, pokiaľ tento zákon neustanovuje inak s tým, že v prípade schvaľovania právneho úkonu urobeného zákonnými zástupcami maloletého, Občiansky zákonník nielenže neustanovuje právomoc súdu meniť záväzkový vzťah, ba dokonca by bol absurdný predpoklad, že by súd podľa svojho uváženia o záujme maloletého menil vôľu všetkých strán súkromnoprávneho úkonu s tým, že ak by súd pristúpil na výklad uvádzaný navrhovateľom, že bol schválený právny úkon prevodu nehnuteľností špecifikovaných vo výroku rozsudku, nie však nehnuteľnosti parc. č. XXX, orná pôda, nie je zrejme, ako a či by sa zmenila kúpna cena nehnuteľností, ktorých prevod bol schválený, či by aj za túto zmenenú kúpnu cenu bolo v záujme maloletého nehnuteľnosti kúpiť, či by mali zmluvné strany naďalej vôľu na prevode vlastníctva k daným nehnuteľnostiam atď., a nakoľko súd môže alebo schváliť alebo neschváliť právny úkon urobený zákonným zástupcom za maloletého, avšak nemôže ho v žiadnom prípade meniť a v tomto prípade bol právny úkon v konaní vedenom pod sp. zn. 17Nc 56/98 rozsudkom schválený, keď absencia nehnuteľnosti parc. č. XXX bola spôsobená chybou v písaní. K námietke navrhovateľa, že do zavkladovania zmluvy jednotlivé nehnuteľnosti špecifikované v zmluve neexistovali, nakoľko nové pozemky sa nevytvárajú po overení geometrického plánu automaticky, ale až pri povoľovaní vkladu a uvedenie jednotlivých parcelných čísiel predmet prevodu nešpecifikuje, pretože takýto predmet prevodu v čase podpisu zmluvy neexistoval, súd prvého stupňa uviedol, že slovenský právny poriadok nevyžaduje, aby predmet kúpy v čase uzatvorenia zmluvy existoval, a k určitosť špecifikácie parcel poukázal na to, že tieto boli vymedzené v geometrickom pláne č. XXX XXX XX-XXX XX zo dňa XX. XX. XXXX, na ktorý sa zmluva odvoláva a ktorý v tom čase už bol úradne overený Katastrálnym odborom OÚ Senec a dodal, že podľa smernice Úradu geodézie, kartografie a katastra č. S 74.20.73.43.00 na vyhotovenie geometrických plánov a vytyčovanie hraníc pozemkov platnej a účinnej v rozhodnom čase (ďalej len „smernica“), číslo geometrického plánu sa skladá z priebežného (poradového) čísla plánu, z lomiackej čiary a roku pridelenia priebežného čísla plánu subjektom spôsobilým vykonávať geodetické a kartografické činnosti, alebo z čísla zo znaleckého denníka; v prípade, že vyhotoviteľ plánu chce uviesť do čísla plánu aj iné údaje (číslo organizačnej zložky a pod.), uvedie to pred priebežným číslom plánu s pomlčkou tak, aby kolónka bola prehľadná. Takéto číslo spolu s uvedením vyhotoviteľa sa používa na jednoznačnú identifikáciu geometrického plánu (§ 10 ods. 1 písm. b smernice). V kúpnej zmluve síce nebol uvedený vyhotoviteľ geometrického plánu, avšak táto obsahovala číslo geometrického plánu, dátum jeho vyhotovenia a keďže už došlo k jeho úradnému overeniu, tiež jedno jeho vyhotovenie zostalo na katastrálnom odbore OÚ (§ 16 ods. 1 smernice). Ak by teda chcel navrhovateľ spochybniť jednoznačnosť určenia nehnuteľností, musel by preukázať, že existoval iný geometrický plán na rozdelenie špecifikovaných nehnuteľností s totožným číslom geometrického plánu, vydaný v totožný deň a úradne overený (t.j. jeho vyhotovenie sa nachádza na katastrálnom odbore OÚ). Toto sa však nestalo a teda je možné nehnuteľnosti tak, ako boli vymedzené v zmluve považovať za dostatočne určite vymedzené. Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že požiadavka technickej jednoty listiny nie je dôvodom absolútnej neplatnosti právneho úkonu s tým, že právny zástupca navrhovateľa poukázal na geometrický plán a jeho náčrt, kde parc. č. XXX/X H. XXX/X sa nachádza v W. L. J., nie v V. X., a v kúpnej zmluve bolo uvedené, že parc. č. XXX/X je v kat. území V. X., keď tieto chyby v kúpnej zmluve existovali od prvej verzie až do poslednej, pričom v kúpnej zmluve boli pozemky individualizované určitým spôsobom, a to parcelným číslom prevádzaných pozemkov a druhom pozemku, výmerou a skutočnosť, že v kúpnej zmluve bolo uvedené, že parcela č. XXX/X sa nachádza v k.ú. V. X.Š. nespôsobuje táto zrejma nesprávnosť v písaní neplatnosť kúpnej zmluvy, nakoľko chyba v písaní nevyvoláva neplatnosť právneho úkonu, keďže význam prejavenej vôle medzi zmluvnými stranami bol nepochybný. Zamietnutie návrhov navrhovateľa na doplnenie dokazovania svedkami Y. P., J.H. T. U., N. C., vyžiadanim si stanoviska z katastra nehnuteľností, nakoľko v zmluve uvedené parcely č. XXX/X H. Č. XXX/X nie sú obsiahnuté v geometrickom pláne a na základe čoho vznikli a či vôbec sa tieto parcely nachádzajú v k. ú. V. X. alebo v k. ú. W. L. J. a opätovnú žiadosť nariadiť znalecké dokazovanie ohľadne písomznanectva odôvodnil vecne tým, že navrhnuté dôkazy by súdne konanie, výsluch navrhnutých svedkov súd považoval za nadbytočné, taktiež považoval za nadbytočné a neúčelné žiadať stanovisko z správy z katastra. Súd taktiež zamietol znalecké dokazovanie z odboru písomznanectva, nakoľko uznesením zo dňa 25. 04. 2013, č. k. 8C/363/2010 - 262 zrušil uznesenie, ktorým nariadil znalecké dokazovanie z dôvodu, že Správa katastra súdu oznámila, že originálom spornej písomnosti, a to plnomocenstvo zo dňa 23. 02. 1998 nedisponuje, z dôvodu ktorého nebolo

možné písomznalecké skúmanie vykonať. Poukázal na skutočnosť, že mal vykonaným dokazovaním zo spisu V 169/99 preukázané, že návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti pod č. V 169/99 zo dňa 26. 01. 1999 nepodal za účastníkov JUDr. Vágo ako splnomocnený zástupca, ale návrh na vklad vlastníckeho práva podpisovali priamo účastníci zmluvy a to Y. H. Y. a za maloletého J. T. T., jeho rodičia J. T. U., H. N. C. a preto by bolo neúčelné a bezpredmetné zistenie, či uvedené plnomocenstvo podpísal, resp. nepodpísal Y. H. Y.. Výrok, ktorým vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej odôvodnil právne ust. § 151 ods. 3 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie nakoľko odporuje zákonu z dôvodu, že súd prvého stupňa nesprávne hodnotil vykonané dokazovanie, vyvodil závery, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, účelovo si prispôbil rozhodnutia súdov, publikované ale nepublikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie alebo zmeniť a jeho návrhu vyhovieť. Uviedol, že je nesprávne stanovisko súdu, že účastník konania je povinný preukazovať neplatnosť kúpnej zmluvy, nakoľko ak je potrebné vo veci posúdiť platnosť kúpnej alebo inej zmluvy, je súd povinný to skúmať ex offa bez toho, či to účastník žiada alebo nie a vytkol súdu prvého stupňa, že sa neriadil ustanoveniami § 34, § 35 ods. 1, 2, 3, § 37 ods. 1, 2, 3, § 39, § 40 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 43, § 43a ods. 1, 2, 3, § 43b ods. 1, 2, 3, § 43c ods. 1, 2, 3, 4 a § 44 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka a argumentoval rozhodnutiami, ktoré ustálenou judikatúrou nie sú (rozhodnutie NS SR č. k. 3 Sžo 64/2010, správne spisová značka, pozn. odvolacieho súdu) a poukázal na stanoviská kolégia NS SR, sp. zn. Cpj 33/01 a publikované rozhodnutie NS SR č. 32/2008, z ktorých vyplýva, že otázka pevného spojenia listín tvoriacich zmluvu (tak aby vytvorili jednotnú listinu) je vždy otázkou platnosti zmluvy. Namietol, že okrem celkom zrejme pomýlenej interpretácie judikatúry, sa prvostupňový súd dovoláva aj rozhodnutí ústavného súdu SR i Ústavného súdu ČR, a to rozhodnutí týkajúcich sa výkladu napriek tomu, že v prejednávanej veci nebolo sporné niektoré ustanovenie zmluvy z hľadiska výkladu, ale skutočnosť, či zmluva, ktorá bola po podpise preukázateľne menená (výmena celého listu zmluvy) a následne opätovne nepodpísaná, môže byť platným právnym úkonom alebo nie. Namietol pozoruhodne svojvoľný prístup súdu k obsahu prednesov účastníkov konania, keď bez ostychu v odôvodnení rozsudku uviedol, že „navrhovateľ tiež nepopiera tvrdenie odporcu 1/, že k doplneniu zmluvy došlo v súlade s vôľou oboch účastníkov kúpnej zmluvy a že „navrhovateľ nepopiera vôľu Y. H. Y. predať v zmluve špecifikované nehnuteľnosti odporcovi 1/, nakoľko v konaní opakovane uviedol, a to prvýkrát už v samotnom návrhu, že zmenená zmluva nepredstavovala vôľu jeho právneho predchodcu (čo znamená že výmena nebola robená za účasti nebohého H. Y., resp. minimálne nie s jeho súhlasom) s tým, že to isté platí, pre tvrdenie súdu o tom, že údajne nepopiera vôľu nebohého H. Y. predať nehnuteľnosti za kúpnu cenu vo výške 3. 673. 464,- Sk. Nestotožnil sa s tvrdením súdu prvého stupňa, že prepracovaním zmluvy nedošlo k zmene práv a povinností účastníkov a zmenou zmluvy nebol zistený žiaden rozpor s dobrými mravmi, nakoľko aj nedostatok zákonných formálnych náležitostí zmluvy robí zmluvu neplatnou, či sa to súdu páči alebo nie, keďže ide vždy o absolútnu neplatnosť a tá nastáva bez ohľadu na vôľu a posúdenie súdu (už aj preto, že vzniká okamžite, t.j. skôr ako o nej súd rozhoduje) a ten je ju iba povinný rešpektovať. Uviedol, že údaje o hodnote BPEJ neboli iba formálnou náležitosťou zmluvy v zmysle katastrálneho zákona, ktorej absencia mala za následok nezavkladovateľnosť zmluvy, ale mali priamy dopad na vôľu účastníkov, pretože stanovovali minimálnu hodnotu predávaných nehnuteľností s tým, že v danom prípade bola cena dohodnutá v nižšej výške, ako bola hodnota nehnuteľností podľa BPEJ a ak do zmluvy tento údaj doplnil jednostranne kupujúci tak, aby sa o tom predávajúci nedozvedel, celkom zrejme nešlo o konanie v súlade s dobrými mravmi, nakoľko ak by predávajúci zistil, že predáva nehnuteľnosti pod cenu, je zrejme, že s najväčšou pravdepodobnosťou by s uzavretím zmluvy nebol súhlasil. Poukázal na skutočnosť, že zákon vyžaduje a potvrdzuje to aj judikatúra, aby právny úkon o prevode nehnuteľností tvoril jednu listinu už v čase podpisu (§ 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka, NS SR č. 69/2001) s tým, že právny úkon preto nevznikne, ak jednotlivé listy vytvoria technicky jednotnú listinu až po podpise jedného z listov s tým, že v konaní bolo preukázané, že pôvodná zmluva, ktorá bola podpísaná a ktorej listiny boli navzájom spojené, bola následne po jej podpise rozdelená na jednotlivé listy (z ktorých žiaden samostatne neobsahoval všetky podstatné náležitosti zmluvy), jeden z listov bol nahradený iným listom a takto novovytvorená zmluva bola následne opätovne spojená, avšak už nebola opätovne podpísaná a preto zánikom jednotnosti listiny v dôsledku rozpojenia zmluvy na jednotlivé hárky prestal právny úkon spĺňať základnú formálnu podmienku svojej platnosti - jednotnosť listiny a zanikol a tým, že po zániku právneho úkonu síce bola k časti obsahujúcej podpisy pripojená iná listina, a to formálne takým spôsobom, že vznikla technická jednota uvedených listín, nevznikol nový právny úkon, nakoľko predmetné listy netvorili technicky jednotnú listinu pred podpisom, resp. naopak, po spojení

listov do technicky jednej listiny nebola táto listina nikdy podpísaná, z dôvodu ktorého nepochybne vyplýva, že po technickom rozdelení podpísanej kúpnej zmluvy došlo k ukončeniu existencie právneho úkonu, pričom tento právny úkon nebol nikdy opätovne urobený (t.j. nebola opätovne prejavovaná vôľa podpisom novej listiny) a preto chýbal „titulus“ pre prevod vlastníckeho práva, bez ktorého ale k prevodu vlastníckeho práva nemôže dôjsť (bez ohľadu na rozhodnutie správy katastra). Poukázal na skutočnosť, že nakoľko zmluva, na základe ktorej bolo zavkladované vlastnícke právo odporcu 1/ obsahuje také údaje, ktoré ku dňu podpisu pôvodnej zmluvy neboli známe (cena prevádzaných nehnuteľností podľa BPEJ, ktorá bola stanovená až po podpise pôvodnej zmluvy), nemohol text zavkladovanej zmluvy predstavovať vôľu jeho právneho predchodcu v čase, kedy ju vyjadroval podpisom, keďže po zmene obsahu zmluvy, teda aj obsahu vôle, potom nebohý H. Y. listinu nikdy nepodpísal, t.j. neprejavil súhlas s písomne vyjadrenou vôľou. Navrhovateľ vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že v súvislosti s vykonanou manipuláciou s prevodnou zmluvou nie je bez významu, že pôvodná zmluva nebola vkladuschopnou listinou, ako to konštatoval samotný katastrálny úrad a preto na jej základe nikdy nemohlo dôjsť k prevodu nehnuteľností a následná manipulácia nebola iba bezvýznamným doplnením, ktorého nevykonaním by sa „v podstate nič nestalo“ (ako to snáď medzi riadkami vyplýva z odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu). Uviedol, že pokiaľ súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí bagatelizuje manipuláciu s prevodnou zmluvou naznačujúc, že sa tak stalo za účasti nebohého H. Y., je potrebné zdôrazniť, že z vykonaného dokazovania nič také nevyplýva s tým, že pri dokazovaní platí, že zo zásady sa dokazuje existencia nejakej skutočnosti, prípadne nejaké konkrétne konanie, keď neexistenciu skutočnosti či nekonanie sa nedokazuje a spravidla to ani nie je možné. Poukázal na skutočnosť, že pokiaľ nebohý H. Y. s prevodom tak bezvýhradne súhlasil, ako to prezentuje prvostupňový súd, nemohol by byť žiadny problém vyhotoviť dodatok k pôvodnej zmluve, prípadne zabezpečiť opätovný podpis zmluvy po vymenení jej listov (po zmene obsahu). K odmietaniu prvostupňového súdu, že priebeh manipulácie so zmluvou nie je možné považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi uviedol, že rozhodnutie o povolení vkladu vlastníctva v prospech odporcu 1/, ktoré bolo vyznačené na prevodnej zmluve, prevzal za účastníkov Y.. P., ktorý mal byť údajne účastníkmi na ich zastupovanie splnomocnený s tým, že už v návrhu namietal neplatnosť tvrdenia splnomocnenia zo strany jeho právneho predchodcu z dôvodu nepravosti podpisu splnomocniteľa, avšak súd prvého stupňa dokazovanie vo vzťahu k tejto otázke nevykonal z dôvodu, že znalec vykonanie posudku odmietol, pričom opomenul uviesť, že znalkyňa odmietla vykonať posudok predovšetkým z dôvodu zaneprázdnenosti, nie z dôvodu nemožnosti s tým, že pokiaľ aj znalkyňa uviedla, že pre vykonanie posudku potrebuje originál zisťovaného podpisu, túto požiadavku vzniesla bez znalosti spisu a zrejme iba z dôvodu, že je to najvhodnejšie riešenie. Uviedol, že má vedomosť, že rovnaká znalkyňa v inom prípade bez problémov poskytla odborné stanovisko posudzujúce pravosť podpisu aj keď nemala k dispozícii originál podpísanej listiny s tým, že v danom prípade je odlišnosť sfaľovaného podpisu natoľko očividná, že je viditeľná aj voľným okom bez osobitných odborných znalostí. Vykol súdu prvého stupňa, že sa rozhodol nevykonať znalecké dokazovanie nie na základe odmietnutia znalca, ale celkom svojvoľne, nakoľko po odmietnutí vykonania znaleckého úkonu uvedenou znalkyňou (z dôvodu zaneprázdnenosti), ustanovil ďalšieho znalca - T.. W., ktorý síce požadoval predloženie originálu podpisu, avšak neuviedol, že z prípadnej kópie by nebol schopný posudok vyhotoviť. Navrhovateľ v súvislosti s argumentáciou prvostupňového súdu ohľadne dobrých mravov vzbudzujúcou dojem, že v danom prípade išlo o dobromyseľné nadobudnutie práv, ktoré snáď malo nejaké menšie formálne nedostatky uviedol, že odporca 1/ (resp. jeho právny zástupca JUDr. Vágó) získal rozhodnutie správy katastra podvodom, keď uviedol správu katastra do omylu predložením dokumentu, ktorý v znení, v akom bol predložený, nebol podpísaný a ktorý tak objektívne nemohol byť zmluvou a teda ani prejavom vôle účastníkov tejto zmluvy s tým, že tento dokument bol vytvorený rozpojením notárskeho spojenia listov a jeho opätovným spojením tak, že toto spojenie simulovalo pôvodné spojenie notárom. Namietol, že ani samotné tvrdenie prvostupňového súdu, že výmenou listov nedošlo k podstatným zmenám v obsahu zmluvy, nie je pravdivé, nakoľko originálom zmluvy je text zmluvy, ktorý bol predmetom schvaľovania zo strany súdu v konaní 17Nc/56/98 (OS BA I), pričom porovnaním textu tejto zmluvy a textu zmluvy, ktorá bola priložená k návrhu na vklad, ako aj zmluvy, ktorá bola napokon zavkladovaná, je zrejme, že došlo aj k priamej zmene textácie článku III., ktorý je pre nadobudnutie vlastníckeho práva kľúčovým, keďže práve v ňom totiž strany prejavujú vôľu predat' a kúpiť prevádzané nehnuteľnosti. Uviedol, že podľa pôvodnej zmluvy preto boli predmetom prevodu všetky nehnuteľnosti uvedené v čl. I a II (teda pôvodné nehnuteľnosti v celku), no podľa opravovaných zmlúv už nimi mala byť iba časť pôvodných nehnuteľností, ktoré sú v zmluve bližšie špecifikované a preto je teda zrejme, že došlo k zásadnej zmene v určení predmetu prevodu, čo je podstatnou náležitosťou. K vymedzeniu predmetu prevodu v zmluve (a to v ktorejkoľvek jej „verzii“ - i keď pojem verzia použitý súdom nie je správny, keďže listiny spojené do jedného celku až po podpise nepredstavujú zmluvu vo význame existujúceho právneho úkonu) uviedol,

že súd prvého stupňa svoj záver o dostatočnej identifikácii pozemkov odvodil zo skutočnosti, že zmluva odkazovala na geometrický plán, ktorý bol identifikovaný dostatočne s tým, že síce rozobral spôsob označenia geometrického plánu, ale závery, ktoré z ust. § 10 ods. 2 písm. b) smernice ÚGKK SR č. S 74.20.73.43.00 vyvodil, sú v priamom rozpore s jej znením, nakoľko na jednoznačnú identifikáciu geometrického plánu je potrebné uviesť číslo plánu a jeho zhotoviteľa, keďže uvedenie samotného čísla, resp. iných údajov nepostačuje, čo vyplýva zo samotnej povahy veci, kedy číslo geometrického plánu určuje samotný zhotoviteľ, preto nie je možné vylúčiť, že rôzne geometrické plány budú mať rovnaké číslo s tým, že tvrdenie prvostupňového súdu, že geometrický plán bol dostatočne špecifikovaný, pretože jedno jeho vyhotovenie po úradnom overení zostalo na katastrálnom odbore OÚ je irelevantné, nakoľko samotná zmluva totiž ani náznakom nespomína, že prevádzané nehnuteľnosti sú identifikované overeným geometrickým plánom. Uviedol, že postačuje čo i len možnosť, že existuje iný geometrický plán zhotovený v daný deň s rovnakým číslom, aby nebola naplnená podmienka určitosti, nakoľko tretia osoba totiž bez dodatočného vysvetlenia zmluvných strán nevie identifikovať so 100% istotou, o ktorý geometrický plán ide, z dôvodu ktorého nemusel v konaní dokazovať, že takýto iný geometrický plán naozaj existuje (prístup k neovereným a dnes už možno skartovaným plánom napokon ani nemá k dispozícii), ale súd bol z úradnej povinnosti posúdiť, či predmet prevodu je nezameniteľne identifikovaný, alebo nie s tým, že v danom prípade je zrejme, že k presnej identifikácii nedošlo, pretože označenie plánu nespĺňa ani len základnú normu jeho identifikácie (§10 ods. 2 písm. b/) a už vôbec nie presné identifikačné znaky pridelené geometrickému plánu katastrálnym odborom OÚ (ktoré by nielen precíznejšie a s väčšou pravdepodobnosťou neomylnosti definovali samotný geometrický plán, ale z ktorých by bolo zrejme aj to, že došlo k jeho overeniu) a namietol, že súd prvého stupňa jeho návrh na doplnenie dokazovania dopytom na katastrálny odbor OÚ Senec za účelom zistenia, akým spôsobom vznikli pozemky parc. č. XXX/X H. XXX/X a či sa nachádzajú v k.ú. V. X. alebo v k.ú. W. L. J., zamietol. Navrhovateľ zároveň v súvislosti s určitosťou definície predmetu prevodu prostredníctvom odkazu na geometrický plán je nutné uviesť, že ani geometrický plán č. XXXXXXXX-XX-XX vyhotovený dňa XX. XX. XXXX spoločnosťou GEODET konzorcium, Galanta, overený OÚ Senec dňa 06. 8. 1998, na ktorý odkázal prvostupňový súd, nie je pre identifikáciu jednotlivých pozemkov postačujúci, keďže neobsahuje ani zmienku, že novovytvorené parcely č. XXX/X H. XXX/X, ktoré ale podľa zmluvy mali byť ako novovytvorené parcely predmetom prevodu (účelové opačné tvrdenie súdu v odôvodnení je nepravdivé) s tým, že tento nesúlad robí zmluvu rovnako absolútne neplatnou (aj s poukazom na to, že kúpna cena nebola určená ako súčet cien jednotlivých pozemkov, ale ako spoločná cena, t. j. v samotnej zmluve (zohľadniac aj odkaz na geometrický plán) teda absentuje bližšie vymedzenie pozemkov s parc. č. XXX/X H. XXX/X, nie je z nej zrejme, v akom katastrálnom území sa nachádzali, z dôvodu ktorého z hľadiska nedeliteľnosti predmetu prevodu s poukazom na jednotnú kúpnu cenu potom je celkom zrejme, že absencia týchto údajov robí neplatnou celú zmluvu. Uviedol, že z absencie uvedenia pozemkov s parc. č. XXX/X H. XXX/X v predmetnom geometrickom pláne vyplýva, že za daného stavu nie je možné dôvodiť, že pozemky s parc. č. XXX/X H. XXX/X vôbec vznikli, nakoľko ak tieto pozemky neboli z pôvodných pozemkov odčlenené overeným geometrickým plánom, nemohli ani vzniknúť a nebolo možné ich ani previesť, čo spôsobuje v spojitosti s dohodou na jednotnej kúpnej cene neplatnou celú spornú zmluvu. Poukázal na obal katastrálneho spisu, na ktorom je uvedené, že pozemky v zmluve nesúhlasia s GP a teda samotný katastrálny odbor OÚ Senec odkázal na iný geometrický plán alebo vyžadoval vypracovanie nového geometrického plánu obsahujúceho všetky prevádzané parcely s tým, že súd tento rozpor v konaní neodstránil, ani ho nijako v odôvodnení nevysvetlil a napriek tomu, jeho návrh na doplnenie dokazovania dopytom na kataster zamietol. Vytkol súdu prvého stupňa, že opomenul, že do zavkladovania zmluvy, jednotlivé nehnuteľnosti tak ako bolo v nej špecifikované neexistovali s tým, že nové pozemky sa nevytvárajú po overení geometrického plánu automaticky, ale až pri povoľovaní vkladu (resp. rozhodovaní o osobitnej žiadosti vlastníka o zmenu), keď samotné uvedenie jednotlivých parcelných čísiel absolútne nijako nešpecifikuje predmet prevodu, pretože takýto predmet prevodu v čase podpisu zmluvy neexistoval (existovala stále iba pôvodná parcela), pričom súd prvého stupňa si zrejme nevšimol, že ďalšie základné identifikačné údaje - číslo LV, katastrálne územie - pri novovytvorených parcelách v zmluve chýbajú (čo je logické, keďže LV s takýmito parcelami neexistoval). Uviedol, že pokiaľ by geometrický plán nemal byť súčasťou prevodnej zmluvy, musel by byť práve tento geometrický plán riadne špecifikovaný, čo sa v danom prípade nestalo, keďže je identifikovaný nedostatočne a neurčito a preto aj zmluva bez geometrického plánu nie je dostatočne určitou, pokiaľ geometrický plán nebol jej súčasťou vo forme spoločnej jedinej listiny. Poukázal na judikatúru NS SR, ktorá zdôrazňuje, že ak geometrický plán nebol vopred overený a nie je v zmluve presne a nezameniteľne špecifikovaný, musí byť k zmluve pripojený tak, aby tvoril nedielnú jednotu (R

32/2008) a k ojedinelému a nepublikovanému rozhodnutiu NS SR č. k. 3 Sžo 64/2010 (správne spisová značka, pozn. odvolacieho súdu), na ktoré odkázal súd prvého stupňa uviedol, že toto rozhodnutie vychádzalo z ustanovení katastrálneho zákona (§ 30 ods. 4, resp. v súč. § 35 kat. zákona), ktoré v čase podpisu spornej zmluvy a jej zavkladovania neboli účinné (platnosť a účinnosť nadobudli až v roku 2002) s tým, že z ust. § 46 ods. 1 katastrálneho zákona, platného a účinného aj v čase podpisu zmluvy vyplýva, že geometrický plán v danom prípade nepostačovalo priložiť k návrhu na vklad, ale musel byť pripojený, nie priložený, k prevodnej zmluve. Nestotožnil sa s tvrdením súdu prvého stupňa, že súd rozhodol o návrhu na schválenie predloženej prevodnej zmluvy tak, že jej predmet špecifikoval v rozsahu, ktorý síce nezahŕňal všetky nehnuteľnosti uvedené v zmluve, avšak išlo iba o chybu v písaní, a to napriek tomu, že správnosť výroku uvedeného v písomnom vyhotovení rozsudku potvrdzuje aj zápisnica z pojednávania, na ktorom bol rozsudok vyhlásený s tým, že ak by totiž došlo k omylu až pri vyhotovovaní písomného rozsudku, výrok rozsudku by nebol zhodný s výrokom vyhláseným na pojednávaní a zachytením v zápisnici z pojednávania, pričom v tomto prípade sú však výroky v písomnom vyhotovení a výrok zachytený v zápisnici v zhode. Namietol, že z rozhodnutia prvostupňového súdu nie je zrejmé, na základe akých ustanovení právnych predpisov, prípadne na základe akých všeobecných právnych zásad má byť rozsudok súdu (nie vo veci starostlivosti o maloleté deti) vykladaný v prospech maloletého s tým, že k takémuto zaujatému postoj (postupu), ktorý je v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania sa prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí výslovne priznáva, keď je viac ako zrejmé, že obdobná zásada nemá v právnom poriadku miesto s tým, že zrejmom zásadou, ktorá má miesto v právnom poriadku a zároveň je súdnou praxou plne rešpektovaná je, že právo patrí bdelym, z dôvodu ktorého, ak súd pri schvaľovaní prevodnej zmluvy nerozhodol podľa prvostupňového súdu o celom návrhu, prípadne rozhodol o časti návrhu nesprávne, bolo na účastníkoch daného konania, aby tieto nedostatky rozhodnutia napravili, a to v čase, keď k tomu mali z hľadiska procesného práva príležitosť, nakoľko je neprípustné, aby prípadné nedostatky rozhodnutia súdu, naprával v úplne inom konaní iný súd. K tvrdeniu súdu prvého stupňa, že v konaní nezistil žiaden úkon, ktorý by JUDr. Vagó v súvislosti s prevodom sporných nehnuteľností urobil a preto považoval otázku platnosti splnomocnenia za irelevantnú uviedol, že súd celkom opomenul tú skutočnosť, že JUDr. Vagó napríklad dňa 23. 02. 1999 prevzal od správy katastra prevodnú zmluvu, že toho istého dňa doručil správe katastra podanie uvádzajúce cenu nehnuteľností (BPEJ), z čoho je zrejmé, že JUDr. Vagó v rámci katastrálneho konania vystupoval a konal ako splnomocnený zástupca s tým, že zistenie presného rozsahu jeho konania a úkonov, ktoré urobil, potom zmaril súd prvého stupňa, keď odmietol vykonať dôkaz jeho výsluchom. Poukázal na skutočnosť, že ak by JUDr. Vagó správu BPEJ nepredložil katastrálnemu úradu, kúpna zmluva by nebola zavkladovaná z dôvodu, že neboli odstránené nedostatky, ktorých odstránením kataster jej zavkladovanie podmieňoval. Namietol nesprávne právne posúdenie kľúčovej otázky súdom prvého stupňa, ktorou bol nesúlad textu právneho úkonu (vyjadrenia vôle zmluvných strán) a skutočnej vôle jeho účastníkov, keď pôvodná kúpna zmluva, ktorá bola predmetom schvaľovania súdom v konaní 17Nc 56/98 (OS BA I) definuje predmet prevodu v článku III. tak, že „...predávajúci celý svoj podiel na nehnuteľnostiach v čl. I a v čl. II. predáva a odovzdáva kupujúcemu...“ z čoho bez pochyb vyplýva, že predmetom prevodu majú byť tak nehnuteľnosti uvedené v článku I. zmluvy, ako aj nehnuteľnosti uvedené v článku II. Zmluvy s tým, že kým v článku II. zmluvy sú uvedené niektoré z novovytvorených nehnuteľností (predstavujúcich časť pôvodných nehnuteľností), v článku I. zmluvy sú definované výlučne pôvodné nehnuteľnosti, avšak zo znenia článku III. zmluvy vyplýva, že predmetom prevodu sú aj nehnuteľnosti uvedené v článku I., t.j. celé pôvodné nehnuteľnosti, pričom z podaného návrhu na schválenie prevodnej zmluvy súdom (ako aj z neskoršej opravy zmluvy), skutočnou vôľou strán bol prevod iba časti pôvodných nehnuteľností, a to tej časti, ktorá bola tvorená novovytvorenými parcelami a ktorá bola v zmluve definovaná iba v článku II. Uviedol, že z uvedeného je zrejmé, že medzi vôľou strán a jej prejavom bol neodstrániteľný rozpor, preto prejav tejto vôle - prevodná zmluva - nemôže byť platným právnym úkonom a ide o neplatnosť absolútnu, čo má za následok, že takýto absolútne neplatný právny úkon nemožno následne ani konvalidovať, ani ratihibovať, pričom ak by teda aj bolo možné bez porušenia jednotnosti listiny vymieňať jednotlivé listy zmluvy (ako sa nesprávne domnieva prvostupňový súd), takáto oprava by nemohla mať žiadne právne následky, nakoľko absolútnu neplatnosť právneho úkonu nemožno nijako zhojiť. Poukázal na skutočnosť, že ak súd schválil absolútne neplatný úkon za maloletého, treba mať za to, že v skutočnosti súd zmluvu neschválil, lebo žiadna neexistovala. Vytkol súdu prvého stupňa, že jeho závery o výklade obsahu zmluvy v otázke uvedenej špecifikácie predmetu prevodu presahuje rámec hodnotiaceho oprávnenia súdu a zachádza do neprípustného súdneho aktivizmu, keď uviedol, že v danom prípade ide iba o zrejmu chybu v písaní s tým, že ak potom súd argumentuje posúdením obsahu zmluvy Okresným súdom Bratislava I v konaní č. 17Nc 56/98 ako aj tým, že jej neplatnosť nezistil ani správny orgán v konaní o vklade do katastra, ide o argumentáciu v

právnom štáte nepríhodnú. Uviedol, že zo súdneho spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 17Nc 56/98 vyplýva, že maloletý J. T. splnomocnil ako svojho právneho zástupcu JUDr. Vága (pri tomto úkone bol maloletý samozrejme zastúpený zákonnými zástupcami), avšak účastníkmi konania, okrem maloletého, boli aj jeho zákonní zástupcovia, s ktorými ako s účastníkmi aj súd v predmetnom konaní riadne konal s tým, že zákonní zástupcovia maloletého nikdy nesplnomocnili JUDr. Vága, aby v konaní zastupoval aj ich, plnomocenstvo JUDr. Vága sa vzťahovalo iba na zastupovanie maloletého J. T., o čom svedčí aj to, že po tom, ako maloletý udelil plnomocenstvo JUDr. Vágovi, matka maloletého sa nechala na pojednávaní zastupovať otcom maloletého (je teda zrejmé, že sa sama nepovažovala za zastúpenú advokátom) a sama, nie prostredníctvom právneho zástupcu, sa písomne vzdala odvolania a preto bolo povinnosťou súdu, doručiť rozhodnutie o schválení právneho úkonu nielen JUDr. Vágovi, ale aj ďalším účastníkom konania - zákonným zástupcom maloletého, čo sa však doposiaľ nestalo, z dôvodu ktorého rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 17Nc 56/98, ktorým mal schváliť spornú prevodnú zmluvu, nenadobudlo do dnešného dňa právoplatnosť a teda aj zavkladovanie vlastníckeho práva na základe tejto zmluvy, je neplatné.

Odporca 1/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť z dôvodu jeho vecnej správnosti, avšak namietol, že sa vôbec meritom veci nemal zaoberať, nakoľko mal návrh zamietnuť z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu navrhovateľa na požadovanom určení. Uviedol, že sa súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal právnymi skutočnosťami a jeho námietkami, ktorými odôvodnene poukázal na neexistenciu naliehavého právneho záujmu navrhovateľa, čím porušil záväzný právny záver odvolacieho súdu, uvedený v uznesení zo dňa 24. marca 2014, č. k. 2Co/447/2013 - 388 s tým, že nález Ústavného súdu SR z konania č. 5C 1172/08 a prevzatie tohto odôvodnenia v danom prípade absolútne nesúvisí s jeho právnymi námietkami, keďže existencia naliehavého právneho, ktorú riešil Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí nijako nesúvisí so skutočnosťami, ktoré po celý čas namietal. Poukázal na skutočnosť, že v dedičskom konaní po poručiťovi Y. H. Y. č. konania 21D/589/00 (správne spisová značka), Dnot 112/00 boli prejednané i predmetné nehnuteľnosti ako súčasť kúpnej zmluvy, ktorú uzatvoril poručiťel ako predávajúci a odporca 1/ ako kupujúci, a do aktív dedičstva bola po poručiťovi zahrnutá pohľadávka z predaja týchto nehnuteľností - časť kúpnej ceny, podľa kúpnej zmluvy zo dňa 16.12.1998 s tým, že v tomto právoplatnom rozhodnutí je deklarované, že poručiťel ku dňu smrti bol vlastníkom pohľadávky z predaja dotknutých nehnuteľností, ktorú zdedili dedičia, z čoho vyplýva, že ak bol teda poručiťel ku dňu smrti na základe rozhodnutia súdu uznaný za právoplatného vlastníka pohľadávky na zaplatenie z predaja nehnuteľností (ktorú zdedili dedičia), nemôže byť poručiťel súčasne ku dňu smrti i vlastníkom nehnuteľností. Poukázal na skutočnosť, že v zmysle právnych predpisov platných v Slovenskej republike sa nikto a teda ani poručiťel nemôže stať na základe jednej kúpnej zmluvy vlastníkom pohľadávky z titulu predaja vecí (nehnuteľnosti) a súčasne vlastníkom vecí (nehnuteľnosti) z titulu neplatiť predaja, nakoľko prevodcovu vlastníctvo pohľadávky na zaplatenie z predaja vecí (nehnuteľnosti) musí vychádzať z platnej kúpnej zmluvy (z neplatnej kúpnej zmluvy nemôže vzniknúť pohľadávka), avšak vlastníctvo z predania vecí (nehnuteľnosti) vzniká (trvá) prevodcovi z titulu neplatnej kúpnej zmluvy a preto sa tieto dve vlastnícke práva vzájomne vylučujú, z dôvodu ktorého nemohol súd rozhodovať, že do dedičstva majú patriť aj predané nehnuteľnosti, keďže právoplatné dedičské rozhodnutie, takéto rozhodovanie vylučuje. Odporca 1/ uviedol, že žiada odvolací súd, aby aj v prípade, ak napadnutý rozsudok potvrdí alebo zruší, aby sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal s jeho rozhodujúcou právnou argumentáciou, nakoľko je absolútne neprípustné, aby jeho niekoľko rokov rozhodujúce právne argumenty boli ignorované a žiadny zo súdov (dokonca ani v konaní 5C/1172/2008) sa doteraz žiadnym spôsobom touto argumentáciou vôbec nezaoberal a teda žiadnym spôsobom ani nevysporiadal.

Odporca 2/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť z dôvodu jeho vecnej správnosti, keď sa nestotožnil s odvolacími námietkami navrhovateľa o absolútnej neplatnosti zmluvy o prevode nehnuteľností v prípade, ak nie je dodržaná technická jednota listiny, poukazujúc na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu sp. zn. Cpj 33/01 prijatého 3. októbra 2001, podľa ktorého "Ak je zmluva o prevode nehnuteľnosti napísaná na viac ako jednom liste alebo ak jej súčasťou je nadväzujúci geometrický plán potvrdený príslušným orgánom, potom zákonnej požiadavke, že prejavy vôle účastníkov musia byť na tej istej listine, zodpovedá len také spojenie jednotlivých stránkov, aby tieto tvorili technicky (nie vôľovo či obsahovo) nedeliteľný celok, teda jednu listinu, a to už pred podpísaním zmluvy. Požiadavku zákonnej technickej jednoty viacerých listín nespĺňa prejav vôle účastníkov zmluvy, hoci aj výslovne vyjadrený v zmluve, rešpektovať ustanovenie § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka, avšak bez patričného pevného spojenia (zošitia) jednotlivých listín

(hárkov), napr. len kovovou sponou ap. Spôsob pevného spojenia (zošitia) bude podobný ako u listín a iných dodatkov, ktoré spája vo svojej činnosti notár". Poukázal na znenie čl. 2 ods. 2 a čl. 2 ods. 3 Ústavy SR s tým, že je nespochybniteľné, že ius disponendi je imanentnou súčasťou a jednou zo základných zložiek vlastníckeho práva, ktoré patrí medzi základné ľudské práva a pri obmedzovaní práva vlastníka disponovať so svojou nehnuteľnosťou je potrebné dbať na podstatu a zmysel vlastníckeho práva a jednak je nevyhnutné pýtať sa, či zákon skutočne vyžaduje pre prevod vlastníctva „technickú jednotu listiny" a tiež, či táto je potrebná na ustanovený cieľ, ktorým má byť podľa predpokladu odporcu 2/ právna istota účastníkov zmluvy. Uviedol, že Občiansky zákonník síce vyžaduje, aby boli pri zmluve o prevode nehnuteľností prejavu účastníkov na tej istej listine, zákonodarca však legislatívny výklad pojmu „tá istá listina" nikde nepodáva, v žiadnom ustanovení nie je vymedzená požiadavka „technickej jednoty", a teda nejde o zákonnú požiadavku, ktorá by bola spôsobilá upraviť medze vlastníckeho práva - konkrétne jeho súčasti - práva disponovať s vlastníctvom, ktoré možno upraviť len zákonom, nie extenzívnym súdnym výkladom neurčitého právneho pojmu s tým, že ak by zákonodarca mal skutočne za cieľ ustanoviť ako podmienku platnosti zmluvy technickú jednotu listiny, vymedzil by túto povinnosť určitým a nespochybniteľným spôsobom a preto doslovným gramatickým výkladom nemožno dôjsť k stotožneniu pojmov „tá istá listina" a „technicky jednotná - spojená listina", keď spojenie „tá istá listina" môže tiež viesť k totožnosti napr. obsahovej. Odporca 2/ ďalej vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že použitie systematickej výkladovej metódy môže viesť k predpokladu, že ak zákonodarca vyžaduje, aby prejav účastníkov zmluvy o prevode nehnuteľností boli na tej istej listine, má na mysli požiadavku, aby návrh a prijatie návrhu tvorili samostatné, jedna od druhej oddelené listiny, pričom druhá veta § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka tvorí zákonnú výnimku z pravidla vymedzeného v prvej vete ustanovenia § 46 ods. 2, a teda opätovne nemá žiaden súvis s technickou jednotou. Poukázal na novšiu judikatúru (navrhovateľom uvádzané stanovisko je staršieho dátum, z r. 2001, pričom počas 14 rokov došlo skutočne k výraznému judikatórnemu posunu) NS SR, ako aj Ústavného súdu SR, rozsudok NS SR sp. zn. 3 SŽ-o-KS 55/2006 z 05. októbra 2006 (uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2008 ako R 32/2008) pevné spojenie (zošitie) jednotlivých listín (hárkov) zmluvy o prevode nehnuteľností vrátane jej nedielných príloh a geometrického plánu, ktorým má dôjsť k rozdeleniu nehnuteľností, predstavuje tzv. technickú jednotu zmluvy o prevode nehnuteľností. Pokiaľ zmluva nie je technicky jednotná, ide o nedostatok, na odstránenie ktorého musí byť navrhovateľ vyzvaný príslušným orgánom katastra. Podľa Najvyššieho súdu v tomto prípade nie je technická jednotka zmluvy o prevode nehnuteľností podmienkou platnosti právneho úkonu, ale iba podmienkou katastrálneho konania, rozsudok NS SR sp. zn. 3 SŽo 64/2010 z 18. januára 2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že „Právnu otázku - technickú jednotu zmluvy o prevode nehnuteľností ako právneho úkonu uzavretého podľa Občianskeho zákonníka, odvolací súd nehodnotí ako podmienku platnosti zmluvy ale ako nedostatok, na odstránenie ktorého musí byť účastník správneho konania vyzvaný príslušným orgánom katastra. Podmienky platnosti zmluvy o prevode nehnuteľností ustanovuje hmotnoprávny predpis (Občiansky zákonník), a nie katastrálny zákon, ako právny predpis správneho práva, z ktorého sa v danom prípade aplikujú procesné ustanovenia týkajúce sa katastrálneho konania" a uznesenie NS SR sp. zn. 6 Cdo 64/2011 z 26. septembra 2012 „Zákon v ustanovení § 46 ods. 2 veta druhá Občianskeho zákonníka stanovuje u zmluvy o prevode nehnuteľností ako ďalšiu náležitosť písomnej formy, že písomné prejavy účastníkov takejto zmluvy, včítane ich podpisov, musia byť na tej istej listine. Žiadnu osobitnú pojmovú náležitosť v prípade, že takúto zmluvu tvorí viac ako jeden list, neurčuje. Nevyžaduje pevné spojenie jednotlivých listov a neurčuje ani konkrétny spôsob, ako majú byť jednotlivé listy spojené, aby zodpovedali požiadavke uvedenej v citovanom zákonnom ustanovení. Uviedol, že podľa dovolacieho súdu opačný názor, by presahoval rámec platnej právnej úpravy určujúcej náležitosti písomnej formy zmluvy o prevode nehnuteľností a negatívnym spôsobom by zasiahol nielen do právnej istoty účastníkov tohto konania (viď okolnosti daného prípadu), ale by mohol negatívne ovplyvniť aj množstvo ďalších občianskoprávných vzťahov. Ak by sme totiž v súčasnosti prijali názor odvolacieho súdu, že zmluva o prevode nehnuteľností uzatvorená v roku 1998 je absolútne neplatná výlučne z dôvodu, že jej chýba pevné spojenie listov formou ich zošitia, postihnuté rovnakou vadou, vzhľadom na zaužívanú prax, by mohlo byť množstvo ďalších zmlúv v tom čase uzavretých. Mohlo by tak dôjsť s odstupom času k vážnemu narušeniu aj tých občianskoprávných vzťahov, ktoré sú ich účastníkmi dlhú dobu rešpektované, čo je z hľadiska právnej istoty týchto subjektov, ale aj tretích osôb, neprijateľné. Odporca 2/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa ďalej uviedol, že síce nespochybňuje tvrdenie navrhovateľa, že súd nemá možnosť ad hoc upustiť od zákonnej požiadavky na formu úkonu, avšak má za to, že predmetnou kúpnu zmluvou k porušeniu § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka nedošlo, keď zmluva bola uzavretá v písomnej forme, na jednej listine (teda na listine jednotnej tak po obsahovej stránke ako aj jednotnej z hľadiska prejavov - totožná listina obsahuje návrh na uzavretie zmluvy

ako aj prijatie návrhu) a podpísaná účastníkmi zmluvy. K tvrdenému rozporu s dobrými mravmi z dôvodu, že doplnená hodnota podľa BPEJ bola vyššia než kúpna cena nehnuteľností uviedol, že ak dobrými mravmi sú pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku, neexistuje spôsob, akým by doplnenie sumy, ktorá však nemenila žiadnu z náležitostí kúpnej zmluvy, predovšetkým nie kúpnu cenu nehnuteľností, mohlo atakovať takýto hodnotový poriadok s tým, že doplnením tohto údaju nedošlo k žiadnej zmene náležitostí zmluvy, t.j. ani k zmene práv a povinností ktorejkoľvek zo strán právneho úkonu a teda doplnená zmluva je vo vzťahu k dobrým mravom v rovnakej pozícii ako zmluva pôvodná. K argumentácii navrhovateľa, že predávajúci Y. Y. by iste nebol súhlasil s kúpnu cenou uviedol, že neexistuje žiadna okolnosť, ktorá by takéto tvrdenie podporila, práve naopak, skutočnosť, že Y. Y. prevod za svojho života nikdy nespochybnil, o. i. odôvodňuje predpoklad, že tento mal skutočný záujem na predaji predmetných nehnuteľností. K otázke kúpnej ceny uviedol, že skutočná cena na trhu nie vždy zodpovedá hodnote určenej administratívnym spôsobom, a to z rôznych dôvodov jednak objektívnej povahy a aj na strane subjektov právnych vzťahov. Poukázal na skutočnosť, že pokiaľ mal JUDr. Jamnický pochybnosti o skutočnej hodnote pozemkov, mohol využiť možnosť nechať si na predmetné nehnuteľnosti vypracovať znalecký posudok, pričom pokiaľ to neurobil, je dôvodný predpoklad, že toto nepovažoval za potrebné a jeho súhlas s kúpnu cenou predstavoval slobodný a vážny prejav vôle, a to bez ohľadu na BPEJ alebo iné údaje. K splnomocneniu JUDr. Vága na doručenie rozhodnutia o povolení vkladu vlastníctva v prospech odporcu 1/ uviedol, že takéto plnomocnenstvo, či už vo vzťahu k nemu bolo dokazovanie vykonané, alebo nie, nemá a nemôže mať žiaden vplyv na platnosť, resp. absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy, a preto z dôvodu rýchlosti a hospodárnosti konania znalecké skúmanie daného podpisu pre vec potrebné nebolo. Odporca 2/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa ďalej uviedol, že pokiaľ ide o zmenu textu zmlúv, predmetom zmluvy predloženej súdu na schválenie právneho úkonu maloletého v konaní sp. zn. 17Nc/56/98 mali byť všetky pôvodné nehnuteľnosti, a to na rozdiel od zmluvy zavkladovanej, a stotožnil sa s právnym názorom prvostupňového súdu, že pre pochopenie zmluvy je potrebné použiť predovšetkým systematický výklad, pričom implicitné navrhovateľovo tvrdenie, že Y. Y. mal v úmysle rozdeliť svoje pôvodné nehnuteľnosti novovypracovaným geometrickým plánom len preto, aby ich následne ako celok (t.j. pôvodné pozemky) predal, považoval za ad absurdum dovedený formalistický prístup. Uviedol, že ak nedôjde k spochybneniu racionality účastníkov kúpnej zmluvy, je zrejmé, že geometrický plán bol vypracovaný práve za účelom odčlenenia predávaných pozemkov od pozemkov, ktoré naďalej mali zostať vo vlastníctve Y. Y. a napriek tomu, že pri formálnom gramatickom výklade by mohlo dôjsť k nejasnostiam, použitím systematického výkladu je zrejmé, že tak, ako to už uviedol prvostupňový súd vo svojom rozsudku, predávajúci predáva kupujúcemu len tie nehnuteľnosti, vymedzené v čl. I čl. II kúpnej zmluvy predloženej súdu na schválenie právneho úkonu maloletého, ktoré budú v momente nadobudnutia vlastníckeho práva kupujúceho k danej nehnuteľnosti existovať tak, ako sú tieto vymedzené v zmluve, pričom takýmito pozemkami boli buď pozemky novovytvorené, alebo tie, ktoré zostali nezmenené, v žiadnom prípade k nim nepatrili pôvodné pozemky, rozdelené geometrickým plánom, keďže u týchto došlo k zmene čo sa týka výmery. K určiti predmetu zmluvy, odporca 2/ uviedol, že skutočnosť úradného overenia geometrického plánu je relevantná sama o sebe, bez ohľadu na to, či je táto v zmluve výslovne uvedená alebo nie s tým, že geometrický plán bol tiež k zmluve fyzicky priložený, bol jej obsahovou súčasťou, pričom požiadavka technickej jednoty je nedôvodná a neústavná. K otázke schválenia právneho úkonu mladistvého, poukázal na jeden z najzákladnejších princípov právneho štátu, a síce zásadu iudex ne eat ultra petita partium s tým, že občianske súdne konanie je ovládané princípom dispozitívnosti a súd nemá oprávnenie bez návrhu účastníkov samotných upravovať obsah schvaľovaného úkonu a preto, ak súd teda rozhodol o návrhu na schválenie predloženej zmluvy tak, že jej predmet špecifikoval v rozsahu, ktorý nezahŕňal všetky nehnuteľnosti, uvedené v zmluve, ide o zrejmu chybu v písaní a počítaní, nakoľko opačný výklad by viedol k absurdným situáciám, kedy by súd mohol na základe vlastnej úvahy ľubovoľne meniť právne úkony mladistvých, predložené mu na schválenie, a opätovne poukázal na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, keď štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Uviedol, že ak je súdu predložený na schválenie právny úkon mladistvého, tento môže právny úkon buď schváliť alebo neschváliť - ako celok, avšak nemá oprávnenie vyberať časti právneho úkonu, ktoré schváli a ostatné opomenúť s tým, že v tomto prípade súd právny úkon schválil, pričom absenciu jednej nehnuteľnosti je po zvážení všetkých okolností možné skutočne pripísať iba chybe v písaní a počítaní, keďže žiadna iná možnosť nevyplýva ani z odôvodnenia rozsudku sp. zn. 17NC 56/98.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom od 01. 06. 2014, vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.

s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 19. novembra 2015 podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správny skutkový a právny záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady, majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, ktorým návrh navrhovateľa zamietol.

K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvostupňového súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O. s. p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvého stupňa v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dostatočným dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané navrhovateľom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvostupňového súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových

záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie súdom prvého stupňa za správne.

V posudzovanej veci ide o v poradí druhý rozsudok súdu prvého stupňa, keď rozsudok zo dňa 18. júla 2013, č. k. 8C 363/2010 - 317 zrušil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 24. marca 2014, č. k. 2Co/447/2013 - 388 z dôvodu, že prvostupňový súd v konaní neposúdil esenciálnu podmienku určovacej žaloby, ktorou je preukázanie naliehavého právneho záujmu navrhovateľa na požadovanom určení.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku, ktorým súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na určenie, že nehnuteľnosti špecifikované vyššie, patria do dedičstva po Y.. H. Y., B.. XX. XX. XXXX a zomrelom dňa XX. XX. XXXX, keď dospel pri posudzovaní prejudiciálnej otázky, a to platnosti, resp. neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorú dňa XX. XX. XXXX uzavrel poručiteľ (Y.. H. Y.) ako predávajúci s maloletým J. T. ako kupujúcim, v čase uzavretia zmluvy zastúpeným svojimi rodičmi ako zákonnými zástupcami, nie je absolútne neplatná a preto v návrhu špecifikované nehnuteľnosti do dedičstva po poručiťovi nepatria.

Z osvedčenia o dedičstve zo dňa 13. 09. 2000, sp. zn. 21D/589/2000, Dnot 112/2000, vydaného súdnou komisárkou, notárkou JUDr. Jarmilou Polakovičovou, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 29. 09. 2000 vyplýva, že dedičia N.. L. Y. (navrhovateľ), T.. O. Y. H. T. Y. uzavreli dohodu o vyporiadaní dedičstva po poručiťovi Y.. H. Y. tak, že pohľadávku voči maloletému J. T., B.. XX.XX.XXXX (odporca 1/) z titulu neuhradenej kúpnej ceny vo výške 3. 035. 564,-Sk podľa Kúpnej zmluvy zo dňa XX. XX. XXXX, týkajúcej sa prevodu nehnuteľností v katastrálnom území V. X. - novozameraná parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený pod č. P. - XXX/XX dňa XX. XX. XXXX, pohľadávku dedičstva voči J.H. T., B.. XX. XX. XXXX, z titulu neuhradenia časti kúpnej ceny vo výške 1. 838. 282,-Sk podľa Kúpnej zmluvy zo dňa 16. 12. 1998, týkajúcej sa prevodu nehnuteľností v katastrálnom území V. X. - L.. Č.. XXX, XXX, XXX, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený pod č. P. - XXX/XX J. XX. XX. XXXX, nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX - parc. č. XXX, orná pôda vo výmere XXXXX m2, parc. č. XXX, orná pôda, vo výmere XXX T.2, parc. č. XXX, zastavané plochy vo výmere XXX m2, parc. č. XXX, orná pôda, vo výmere XXX m2, parc. č. XX, orná pôda vo výmere XXXX m2, parc. č. XXX, orná pôda vo výmere XXX m2, parc. č. XXX, orná pôda vo výmere XXXX m2, parc. č. XXX, orná pôda vo výmere XXX m2, parc. č. XXX, zastavané plochy vo výmere XXX m2, parc. č. XXX, orná pôda vo výmere XXX m2, parc. č. XXX/X, orná pôda vo výmere XXXX m2, parc. č. XXX/X, orná pôda vo výmere XXXX m2, parc. č. XXX, zastavané plochy vo výmere XXX m2, parc. č. XXX, orná pôda vo výmere XXXXX m2, parc. č. XXX, lesné poz. vo výmere XXX m2, parc. č. XXX, orná pôda vo výmere XXXXXX m2, parc. č. XXX, orná pôda vo výmere XXX m2, parc. č. XXX, orná pôda vo výmere XXXXXX m2, parc. č. XXX, ost. plocha vo výmere XXXX m2, parc. č. XXX, orná pôda vo výmere XXXXXX m2, parc. č. XXX, orná pôda vo výmere XXXXXX m2, parc. č. XXX/X, orná pôda vo výmere XXXX m2, parc. č. XXX, ostatná plocha vo výmere XXXX m2, parc. č. XXX, ostatná plocha vo výmere XXX m2, parc. č. XXX/X, zast. pl. vo výmere XXX m2, parc. č. XXX, lesné p., vo výmere XXXXX m2, parc. č. XXX, lesné p. vo výmere XXXXX m2, v celosti, v hodnote 9. 064. 686, 60,-Sk v katastrálnom území Y., okr. R. a nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX v hodnote 1. 844. 320, 50,-Sk, a pasíva - pohrebné trovy vo výške 20. 000,-Sk a na pomník 20. 000,-Sk nadobúda v 1 -ici T.. O. Y., J.H. L. a v 1 -ici T. Y., dcéra poručiťeľa, bez povinnosti výplaty ustupujúcim dedičom O. Y., G. J. H. N.. L. Y..

Z uvedeného vyplýva, že pohľadávku z kúpnej zmluvy, ktorej neplatnosť posudzoval súd prvého stupňa v konaní o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťovi ako otázku prejudiciálnu, navrhovateľ v dedičskom konaní nenadobudol, keďže ju na základe uzavretej dohody nadobudli dedičky Y.. O. Y. H. T. Y., bez povinnosti výplaty ďalším dedičom, teda aj navrhovateľovi.

Odvolací súd považuje za potrebné zároveň uviesť, že pohľadávka z tejto kúpnej zmluvy bola v dedičskom konaní zaradená do aktív dedičstva, avšak jej zaradenie do aktív nie je nezvratným dôkazom toho, kto vec nadobudol na základe schválenej dohody dedičov, keďže dohoda rieši iba vzťahy medzi účastníkmi konania o dedičstve; iné osoby, ktoré neboli účastníkmi konania o dedičstve, sa môžu domáhať svojho práva k veci, ktorá bola zaradená do aktív dedičstva po poručiťovi, v občianskom súdnom konaní a preto sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní naliehavý právny záujem na požadovanom určení preukázal.

K odvolacím námietkam navrhovateľa, že sa súd prvého stupňa pri právnom posudzovaní platnosti, resp. napádanej neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorú porúčiteľ uzavrel s odporcom 1/ dňa nechal uniesť ojedinelým rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Sžo/64/2010 považuje odvolací súd poukázať na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 04. 2014, sp. zn. IV. ÚS 15/2014, ktorý posudzoval sťažnosť sťažovateľov, nesúhlasiacich so spôsobom akým sa krajský súd vysporiadal s otázkou platnosti kúpnej zmluvy, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti, keď za dôvod jej neplatnosti považoval nedostatok jej spojenia s geometrickým plánom (nedodržanie podmienky tzv. technickej jednoty listiny) a z jeho odôvodnenia vyplýva, že výklad a aplikácia práva všeobecnými súdmi musí byť v súlade s účelom práva na spravodlivé súdne konanie (a jemu zodpovedajúcemu právu na súdnu ochranu), ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania a poukázal zároveň na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky po prijatí stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu sp. zn. Cpj 33/01 dňa 3. októbra 2001, na ktoré navrhovateľ v odvolaní poukázal. Ústavný súd Slovenskej republiky poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 3 SŽ-o-KS 55/2006 z 05. októbra 2006 (uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2008 ako R 32/2008), z odôvodnenia ktorého vyplýva, že pevné spojenie (zošitie) jednotlivých listín (hárkov) zmluvy o prevode nehnuteľností vrátane jej nedielných príloh a geometrického plánu, ktorým má dôjsť k rozdeleniu nehnuteľností, predstavuje tzv. technickú jednotu zmluvy o prevode nehnuteľností. Pokiaľ zmluva nie je technicky jednotná, ide o nedostatok, na odstránenie ktorého musí byť navrhovateľ vyzvaný príslušným orgánom katastra. Podľa Najvyššieho súdu v tomto prípade nie je technická jednotu zmluvy o prevode nehnuteľnosti podmienkou platnosti právneho úkonu, ale iba podmienkou katastrálneho konania. Obdobne na účely dedičského práva aj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 93/2009 z 28. júla 2010.

Ústavný súd Slovenskej republiky ďalej v tomto náleze poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 64/2011 z 26. septembra 2012 „Zákon v ustanovení § 46 ods. 2 veta druhá Občianskeho zákonníka stanovuje u zmluvy o prevode nehnuteľnosti ako ďalšiu náležitosť písomnej formy, že písomné prejavy účastníkov takejto zmluvy, včítane ich podpisov, musia byť na tej istej listine. Žiadnu osobitnú pojmovú náležitosť v prípade, že takúto zmluvu tvorí viac ako jeden list, neurčuje. Nevyžaduje pevné spojenie jednotlivých listov a neurčuje ani konkrétny spôsob, ako majú byť jednotlivé listy spojené, aby zodpovedali požiadavke uvedenej v citovanom zákonom ustanovení.“, keď podľa dovolacieho súdu opačný názor, by presahoval rámec platnej právnej úpravy určujúcej náležitosti písomnej formy zmluvy o prevode nehnuteľnosti. Negatívnym spôsobom by zasiahol nielen do právnej istoty účastníkov tohto konania (viď okolnosti daného prípadu), ale by mohol negatívne ovplyvniť aj množstvo ďalších občianskoprávných vzťahov. Ak by sme totiž v súčasnosti prijali názor odvolacieho súdu, že zmluva o prevode nehnuteľnosti uzatvorená v roku 1998 je absolútne neplatná výlučne z dôvodu, že jej chýba pevné spojenie listov formou ich zošitia, postihnuté rovnakou vadou, vzhľadom na zaužívanú prax, by mohlo byť množstvo ďalších zmlúv v tom čase uzavretých. Mohlo by tak dôjsť s odstupom času k vážnemu narušeniu aj tých občianskoprávných vzťahov, ktoré sú ich účastníkmi dlhú dobu rešpektované, čo je z hľadiska právnej istoty týchto subjektov, ale aj tretích osôb, neprijateľné s tým, že správnosť dovolacím súdom vysloveného názoru potvrdzuje aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 05. októbra 2006, sp. zn. 3 SŽ-o-KS 55/2006 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2008 pod por. č. 32... Pokiaľ zmluva nie je technicky jednotná, ide o nedostatok, na odstránenie ktorého musí byť navrhovateľ vyzvaný príslušným orgánom katastra. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí rovnako technickú jednotu zmluvy o prevode nehnuteľnosti nehodnotil ako podmienku platnosti právneho úkonu.

Odvolací súd považuje zároveň za potrebné poukázať aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. 03. 2012, sp. zn. 1 Sžr 68/2011, z odôvodnenia ktorého tiež vyplýva, že na splnenie podmienky technickej jednoty listín postačuje „akékoľvek kancelárske spojenie jednotlivých listov“ s tým, že z vyššie uvedeného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky ďalej vyplýva, že Najvyšší súd po zverejnení zjednocujúceho stanoviska a pred vydaním napadnutého rozsudku krajského súdu (voči ktorému podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť) zjavne zaujal opačné stanovisko k právnomu záveru krajského súdu, ktorý vychádzal pri rozhodovaní práve zo stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu sp. zn. Cpj 33/01 dňa 3. októbra 2001, keď citované rozhodnutia indikujú, že samotný Najvyšší súd spochybnil záver, podľa ktorého nedostatočná technická jednotu listiny - zmluvy o prevode nehnuteľnosti - spôsobuje jej neplatnosť.

Vzhľadom na uvedené právne závery sa odvolací súd tiež v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom prvostupňového súdu, ktorý absolútne vyčerpávajúco v napadnutom rozsudku vysvetlil dôvody, pre ktoré nepovažoval námietky navrhovateľa, týkajúce sa požiadavky technickej jednoty listiny, teda pevného spojenia geometrického plánu so zmluvou za opodstatnené a uzavrel, že požiadavka technickej jednoty listiny nie je dôvodom absolútnej neplatnosti právneho úkonu (kúpnej zmluvy zo dňa 31. 08. 1998).

K tvrdeniu navrhovateľa v podanom odvolaní, že v konaní bolo preukázané, že pôvodná zmluva, ktorá bola podpísaná a ktorej listiny boli navzájom spojené, bola následne po jej podpise rozdelená na jednotlivé listy, z ktorých žiadny neobsahoval všetky podstatné náležitosti zmluvy, jeden z listov bol nahradený iným listom a takto novovytvorená zmluva bola následne opätovne spojená, avšak už nebola podpísaná a preto uvedený právny úkon zanikol a zároveň, že zmenená zmluva nepredstavovala vôľu jeho právneho predchodcu, resp. jeho súhlas považuje odvolací za nutné uviesť, že účinnosť kúpnej zmluvy, ktorá sa týka nehnuteľnosti nastáva v oblasti záväzkového práva už jej uzavretím, nakoľko jej uzavretím vzniká medzi kupujúcim a predávajúcim záväzkový právny vzťah a ako správne uviedol, navrhovateľ vo svojom odvolaní, vecnoprávne účinky nastanú až vkladom zmluvy do katastra nehnuteľností, avšak navrhovateľ v konaní právne relevantným spôsobom nepreukázal a ani nenavrhol žiadny dôkaz na preukázanie ním tvrdeného rozporu medzi vôľou predávajúceho Y. H. Y. uzavrieť kúpnu zmluvu s vtedy maloletým odporcom 1/, či už v pôvodnej forme alebo zmenenej, keď od jej uzavretia dňa XX. XX. XXXX do jeho úmrtia dňa XX. XX. XXXX, t. j. dva roky od jej uzavretia neplatnosť ním uzavretej zmluvy nielen nenapadol, ale najmä nepodnikol žiadne kroky na jej prípadné zrušenie, napr. neodstúpil od zmluvy, pretože, ako tvrdil navrhovateľ došlo k manipulácii s ňou a bez vedomia jeho právneho predchodcu, a ani žiadnym iným spôsobom neprejavil nesúhlas s uzavretím danej kúpnej zmluvy a teda s predajom vyššie špecifikovaných nehnuteľností v jeho výlučnom vlastníctve.

Súd prvého stupňa zároveň dospel k správne právnemu záveru, že ani prepracovaním kúpnej zmluvy nedošlo k žiadnej zmene práv a povinností predávajúceho, resp. kupujúceho, t. j. účastníkov tohto zmluvného vzťahu, keď údaje týkajúce sa zaradenia predávaných pozemkov do BPEJ, si nielen vyžadovala vtedajšia právna úprava, avšak iba pre daňové účely, ale najmä napriek formálnemu pochybeniu, t. j. nesprávne doplneniu kúpnej zmluvy, sa jej obsah nezmenil.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na citované ustanovenie a za stavu, keď súd prvého stupňa v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav, vykonaním potrebných a účastníkmi navrhnutých dôkazov, a keď navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce ustanovenia rozhodol vecne správne a preto odvolací súd tento rozsudok podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v súlade s ust. § 224 ods. 4 O. s. p.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.